

Govedindvending, der vil blive gjort; det er denne, at der vil blive Tale om et ikke ubetydeligt finansielt Offer, og at det vil være vanskeligt at træffe Grændsen, hvor man skal stoppe af for de Andragender, der ville indkomme. Men dertil svarer jeg: Man skal efter min Formening fra Statens Side give til Enhver, som søger, og som er istand til paa nogenlunde antagelig Vis at kunne godtgjøre, at hans Helbreds Svækkelse stammer fra hans Deltagelse i Krigen. Jeg lader mig ikke nøje med, at man svarer mig, at der dertil vilde gaa store runde Summer, thi man kan dog tilnærmelsesvis overskue det. Jeg er naturligvis ude af Stand til at nævne bestemte Tal, men man kan tage det kalkulatorisk, som man saa ofte gjør. Jeg tænker mig, at Andragernes Tal vil være saa stort, at man i de første Aaringer maatte yde en Sum af indtil 2 Millioner Kr. Ja, jeg tager ikke saa lidt i Munden, og jeg gjør det med Forsæt og efter Overlæg. Men hvad saa? Var det saa fortraffeligt? Jeg er saa temmelig vis paa, at det skulde vise sig, at Enhver, som nogenlunde havde Adkomst til at komme i Betragtning, derved vilde kunne blive fyldstgjort, thi vi ere vel Alle enige om, at der ikke er Tale om, at disse Folk skulle have til Overskud, men at de skulle have en saadan Understøttelse, at de kunne faae det nødvendige Brød. Jeg udtaler dette saa meget dristigere, mine Herrer, som jeg jo her har været baade Die- og Drevindne til, hvorledes vore Udgifter til Hærvesenet ere stegne Aar for Aar. Jeg kunde næsten sige, at de ere stegne med en Million Kr. om Aaret fra 1867 til Dato. Maaſte er det vel meget sagt, men tilnærmelsesvis er det dog saa. Jeg kjender den Sver, hoormed man søger at udbedre vort Forsvarsvæsen, for at vi skulde kunne modtage den kommende Tids onde Dage i saa Henseende. Jeg veed, at det Lovpræsent høit af Mange, mindre høit af Andre. Derpaa skal jeg ikke inblade mig; i Tanken er jeg enig, at man skal gjøre Alt for at forsvare sit Fædreland. Det er jeg med til, og det vil jeg til enhver Tid støtte; men mine Herrer! Jeg vil saa spørge: Naar nu en Mand ligger lidende henstrakt paa Sygeleiet, og det med Sikkerhed vides, at hans Lidelser stamme fra hans Krigstid, med hvilken varm Følelse kunne vi da forlange, at hans Søn skal gaa en lignende Skjæbne imøde? Tror man ikke, at det er den bedste og stærkeste Støtte til at opflamme Nationalsjælelsen, tror man ikke, at Sjælelsen for at forsvare sit Fædreland vil drage stærkest til sig, naar der vises en lidt human Optræden fra Statens Side overfor enhver lidende Medborger, hvis Lidelser skrives sig fra hans Soldatertid? Det tror jeg, og derfor fremdrager jeg dette. Jeg veed godt, at jeg af Mange bliver set paa som den, der er noget kold overfor Krigsforberedelse. Ja, det er, som man tager det; det skal jeg ikke komme ind paa. Jeg vil kun sige, at jeg er paa min Vis en varm Fædrelands-

ven. Hvilken Hensigt man har, derom kan man strides. Afgjørelsen ligger jo hos Majoriteteten, og om den gaar mig med eller imod paa dette Omraade er Noget, jeg til enhver Tid skal vide at finde mig i. Om jeg ellers overstemmes af mine Modstandere paa dette Omraade, og der vises hen til det, jeg her er Ordfører for, som en af de Tanker, der løfte Samsundet op til det, som ogsaa mine Modstandere ville, at forsvare sit Fædreland med Lyft og Sver, skal jeg ikke fortryde at have bragt dette frem. Jeg tror, som sagt, at det af mig her nævnte er en af de vægtigste Spørgsmaal til at faae Følg til vilkårligt at bringe Offre for sit Fædreland, men Sagen er en Humanitetsſag. Man synes jo ikke om, at der bliver puffet paa, at det er et Nødskrav, og da jeg ikke vil sige Noget, som kan støde i saa Henseende, saa skal jeg ikke hænge mig i denne Side af Sagen. At det er et Humanitetskrav, er Noget, hvorefter jeg tror, at Alle vilde være enige, og man maa være fattet paa, at dette Humanitetskrav optræder nu, samt at det vil optræde i en del Aar med forstærket Kraft. De Mænd, som have deltaget i Krigen 1848—50, ere jo nu Mænd paa imellem 50 og 70 Aar, og deres Tal vil jo tage af Aar for Aar. De Næste ere de, som deltog i Krigen 1864, og disse kunne vel nærmest antages for at være Mænd paa mellem 30 og 50 Aar. Med dem vil det altsaa være noget længere, men dette være nu, som det vil, det vare længe eller kort, saa siger jeg: Enhver Dre, som man giver ud til den Mand, hvis Legemsfærdighed har lidt Staaer i den Tid, da han var Militær, er vel udgiven, og det af flere Grunde, nemlig for det Første af Humanitetsſyn og af Hensyn til, hvad man skylder ham for den Pligtsjælelse, som han har vundet overfor sit Fædreland, og dernæst, fordi man derved indgyder de Unge — og deældre med, kan jeg gjerne sige — en varm Følelse for deres Fædreland. Forespørgselen fremtræder altsaa her overfor den høitærede Finansminister som et humanitetsfølelsende Krav, idet der her tages et saadant billigt Hensyn, hvorved de Brost, der ere tilstede i saa Henseende, kunne blive afhjulpne i en nær Fremtid, saa hurtigt som ſte kan, og til lige fremtræder den i Nationalitetsfølelsens Naan, idet man derved vil vise de Gamle, at man paastjønner den Daad, de have gjort for Fædrelandet, samt lægge en varm Følelse i de Unges Varm, for at de med Liv og Lyft kunne gaa i deres Fædres Fodspor i Kampen for deres Fædreland, naar de blive kaldede. — Jeg har saa omhyggelig og omstændelig fremhævet disse Momenter, fordi Sagen er saa alvorlig i sit Væsen, at det var mig om at gjøre at lægge al den Vægt ind deri, som jeg var istand til. Mere haaber jeg ikke, at det høie Thing vil finde det nødvendigt, at jeg fremdrager paa dette Sagens Standpunkt. Jeg skal kun paa sædvanlig Vis oplæse min og mine Medforespør-